

підприємство повинно зазначити всі ці підходи, а також методи оцінки запасів для визначення їх собівартості, які воно обирає (стандартних витрат; роздрібних цін; конкретної ідентифікації; ФІФО (перше надходження – перший видаток); середньозваженої собівартості).

Література.

1. Закон України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» від 16.07.1999 р. №996 – XIV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/996-14>.

2. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 9 «Запаси» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.help/article/polozhennya-standart-buhgalterskogo-obliku-9>.

3. Міжнародний стандарт бухгалтерського обліку 2 «Запаси» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/929_021.

ІНТЕРПРЕТАЦІЯ ТА КОНЦЕПТУАЛЬНА ОСНОВА ОРГАНІЗАЦІЇ БУХГАЛТЕРСЬКОГО ОБЛІКУ МОНЕТАРНИХ АКТИВІВ

Ликова В.В., студентка,
Сумський національний аграрний університет*

Кожне підприємство володіє різними видами активів. Взагалі, активи – це ресурси підприємства які допомагають йому генерувати грошову вартість або перетворюватися на грошову вартість.

Нормативне регулювання бухгалтерського обліку монетарних активів має важливе значення для забезпечення повного та достовірного облікового відображення інформації про грошові активи суб'єктів господарювання.

Монетарні активи є досить актуальними у зв'язку з тим, що в процесі грошового обігу вони найкраще реалізують та проявляють інтереси суб'єктів ринку, також вони відносяться до недостатньо досліджених категорій бухгалтерського обліку, поява якої викликана впровадженням П(С)БО 21 «Вплив змін валютних курсів».

---

* Науковий керівник – Назаренко О.В., д.е.н., професор

Американські дослідники Е.С. Хендріксен та М.Ф. Ван Бред розуміють під монетарними активами права (вимоги) на фіксовану кількість грошових одиниць (наприклад, доларів), що представляє загальну купівельну спроможність. Хоча ціни на товари та послуги можуть змінюватися, вимоги (права), виражені в певній кількості доларів, залишаються незмінними, але купівельна спроможність, або здатність конвертувати ці права в товари та послуги, змінюється. Крім того, Е.С. Хендріксен та М.Ф. Ван Бред вважають, що до монетарних активів слід відносити грошові кошти; обумовлені договором права на певні суми грошових коштів у майбутньому, наприклад дебіторська заборгованість; а також вкладення, які передбачають отримання доходів у вигляді відсотків і дивідендів і будуть відшкодовані у фіксованій сумі, хоча дата відшкодування може бути не визначена, наприклад, як для привілейованих акцій [3].

Монетарні активи – це активи, що мають фіксовану вартість у перерахунку на валютні одиниці (наприклад, долари, євро, єни). Вони зазначаються як фіксована вартість у доларовому вираженні навіть тоді, коли макроекономічні фактори, такі як інфляція, знижують купівельну спроможність валюти. Також, монетарні активи – статті балансу, що відображають засоби і зобов'язання в поточній грошовій оцінці.

На основі аналізу поняття – монетарні активи можна зрозуміти, що гроші виражені у різних формах, є їх основою. Тому вони не підлягають переоцінці.

Дві основні характеристики цих активів включають:

- зміни в реальному вираженні: грошові активи фіксуються у доларовому вираженні, але можуть зазнавати змін у реальному вираженні (тобто відносна зміна купівельної спроможності);

- перерахунки у фінансовій звітності: вони не підлягають перерахунку своєї записаної вартості у фінансовій звітності. Навпаки, негрошовий актив, як земля, може підлягати амортизації або амортизації залежно від кон'юнктури ринку.

Хоча, якщо первісні цифри є в одиницях іноземної валюти, то вартість цих активів повинна бути вказана відповідно до існуючого курсу на дату закриття.

МСБО 21 чітко зазначає [2]:

- монетарні активи обліковуються за курсом закриття;

- нематеріальні активи не перераховуються, а зберігаються за попередньою або початковою ставкою.

В сучасних умовах господарювання вагомою складовою монетарних активів може виступати криптовалюта. Важливим кроком імплементації криптовалюти у фінансово-господарський оборот економіки України виступає законодавче визначення термінології криптогалузі за зразком Європейського Центрального Банку та унормування підходу до оподаткування галузі, що сприятиме розвитку ринку [1].

Законність здійснення операцій з монетарними активами регламентується чинним законодавством України і визначається на основі нормативно-правових документів.

Найвищим рівнем нормативного регулювання є міжнародні стандарти бухгалтерського обліку та фінансової звітності. Зокрема, положення МСБО 21 «Вплив змін валютних курсів» і МСБО 29 «Фінансова звітність в умовах гіперінфляції» направлені на регулювання операцій з грошовими коштами.

Державний рівень нормативного регулювання поділяється на три підрівні: перший представляє державні вихідні правові норми, які мають найвищу юридичну силу, тобто це кодекси та закони України; другий – укази та розпорядження Президента України, постанови Кабінету Міністрів; третій - підзаконні документи міністерств та відомств і державних комітетів (постанови НБУ та Положення (стандарти) бухгалтерського обліку).

Вдосконалення чинної концептуальної основи організації бухгалтерського обліку наявності та руху монетарних активів, дозволить підняти його на більш високий рівень та сприятиме оптимізації фінансових індикаторів діяльності сучасного підприємства.

Література.

1. Назаренко О.В., Ликова В.В. Криптовалюта: інтерпретація, організаційні аспекти державного регулювання та облікового відображення. Інвестиції: практика та досвід. 2019. № 24. С. 25-30.

2. Про затвердження Положення (стандарту) бухгалтерського обліку 21 «Вплив змін валютних курсів»: Наказ Міністерства фінансів України від 10.08.2000 р. № 193 (зі змінами і доповненнями). // База даних «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0515-00>.

3. Скоробогатова В.В. Бухгалтерський облік та контроль монетарних активів: проблеми теорії та методології: монографія Житомир. ЖДТУ, 2012. 520 с.

ДРОПШИПІНГ: СУТЬ ТА ОСОБЛИВОСТІ ОБЛІКУ

*Лівенда К.О., здобувач вищої освіти
першого (бакалаврського) рівня*,
Національний університет водного господарства та
природокористування, м. Рівне*

Жорстка конкуренція є прогресивним поштовхом до створення різноманітних альтернативних форм просування товарів і послуг. Останнім часом все більше набирає популярності дропшипінг – революційне явище у сфері маркетингового бізнесу.

Дропшипінг – це метод управління ланцюжками поставок, при якому продавець не тримає товар на складі, а замість цього передає контакти клієнтів і деталі замовлення постачальнику, який, в свою чергу, займається відправкою замовлення безпосередньо покупцеві [1]. Дропшипінг цілком може поєднуватися з усіма наявними умовами роботи в режимі онлайн.

Процес продажу методом дропшипінгу відбувається так: покупець робить замовлення на сайті (інтернет-платформі) дропшиппера; замовлення покупця проходить обробку; після обробки замовлення відбувається оплата товару покупцем; особисті дані покупця дропшиппер надсилає до прямого постачальника; постачальник формує замовлення, перевіряє його і відправляє до покупця. Причому як постачальник, так і покупець може знаходитися у будь-якій частині світу. Кінцевим етапом такого процесу є отримання товару покупцем.

Форма такого виду продажу проста: постачальник виставляє оптову ціну продажу, тоді як товар від імені дропшиппера через постачальника реалізовується за роздрібною ціною; різниця у вартості, яка виникає в процесі продажу, стає

---

* Науковий керівник – Зінкевич О.В., к.е.н., доцент